

LA QÜESTIÓ... DE LAS QÜESTIONS

No es la qüestió de las qüestions perque siga la qüestió mes notable de las moltas que aquí á Espanya s' agitan com ana ampolla de medicina en las mans de un practicant de farmacia, que en aquest sentit la qüestió de las qüestions fora la de que 'ls espanyols poguessen viure tots sense treballar, qu' es lo mateix que si diguessen, que tots fossem empleats, ó bé que á cada hù de nosaltres nos caygués per Nadal vinent, la grossa de Madrid.

La qüestió de las qüestions, la que ha promogut mes batussas, mes escándols, mes divisions: la que fá que 'ls amichs de ahir avuy se fassan morros y 's mirin de ragull: la qu' encen en las conciencias una nova guerra-civil, sino sangrenta, enconada com la que en un altre terreno rega ab llágrimas y sanch valls y montanyas: en una paraula la qüestió... de totas las qüestions, es avuy la qüestió religiosa.

¡Sembla impossible!

Mirém la civilisació que 'ns rodeja, y no comprendém com hi há homes de esperit tant mesquí, que intentin paralisar l' arbre motor que la sustenta: ¡la llibertat de conciencia!

Corra 'l carril: las xameneyas de las fabricas sustitubeixen en l' atmósfera al fum del encens: tothom se rebela contra las antigas lleys, que aconsellavan la pobresa, la miseria y la ignorancia com als tres péus que sostenian l' ara del sacrifici mes agradable al cel: busca tothom la riqueza, la comoditat y 'l saber: l' antiga virtut mística, aspre y estéril com una gatosa, obra camí á la virtut cívica, florida y profitosa com un arbre fruyter: per tot arreu se descubreixen tendencias envers la major felicitat possible en la terra: en l' individu treballant pèl seu benestar y pèl de la familia, y en la colectivitat, sanejant las ciutats, construhint jardins públichs, emprenent totas las milloras materials que se l'hi fan possibles: en una paraula l' home y 'l poble, l' individu y la colectivitat se rebelan contra las antigas lleys que l'hi senyalavan la ditxa en lo quietisme insensible de una pedra, per acullirse á las novas que l'hi senyalan en l' activitat, en lo treball y en l'us de la inteligencia; y á pesar de tot, al costat de tanta llum, hi ha sombra, contra tant progrés hi ha rémoras, oposantse á aquestas aspiracions, hi ha fanátichs ó cegos ó malvats, especie de ratas pinyadas que fan niu en lo campanar de una iglesia, á qui la llum del sol los enlluerna, y que sols poden viure en las tenebras y la fosca.

Tothom los coneix: son los parents mes immediats de aquestos que al crit de «Religió» sembran la mort y 'l crim per una gran part d' Espanya;

Son los qui de la Religió no 'n fan una moral, sino un profit;

Son los que s' esberan quan sentan un pensament, una paraula, la expressió de una idea que contradigan las sevas, com lo comerciant fraudulent, com lo taberner que bateja 'l ví, temen que se 'ls descubreixi la trampa y que se 'ls posi 'l nom en lo diari;

Son los que avuy proclaman «l' unitat catòlica» per demá exercir sobre tota la societat espanyola un predomini estúpit y vergonyós, per demá agarrotar totas las conciencias ab una cadena y ofegar totas las aspiracions de llibertat ab una excomunió, seguida de una persecució immediata.

¡Qué! ¿Tant poca confiança teniu ab las vstras ideas, ab las vstras doctrinas, ab las vstras creencias, que no 'us espanti no ja sols la discussió de ellas, sino la práctica pública de unas distintas?

¡Ah! si nosaltres fossem catòlichs, com que ho foram per convicció, arrostrariam las discussions y las practicas, y tatzariam vostra conducta opressora com al principal enemich del catolicisme.

Dihéu vosaltres:—L' inmensa majoria de la

nació es catòlica, y es precís que no hi haja aquí cap mes culto que 'l catòlich.

Tambè, no la majoria sino la totalitat dels Turchs son mahometants.... ¿Y aplaudiréu 'ls serrallols y 'ls harems?

Tambè la totalitat dels hotentotes son antropófagos.... ¿Y aplaudiréu aquestes fartoris de carn humana?

Tambè la majoria dels inglesos son protestants... ¿Y què diriau si aq' iell govern, seguint los vostres principis, fés tancá 'l temples catòlich y desterrés del país á Monsenyor de Manning y á tants altres que 'us fan caure la baba, sempre que converteixen á un protestant?

¡La ley de las majorias!

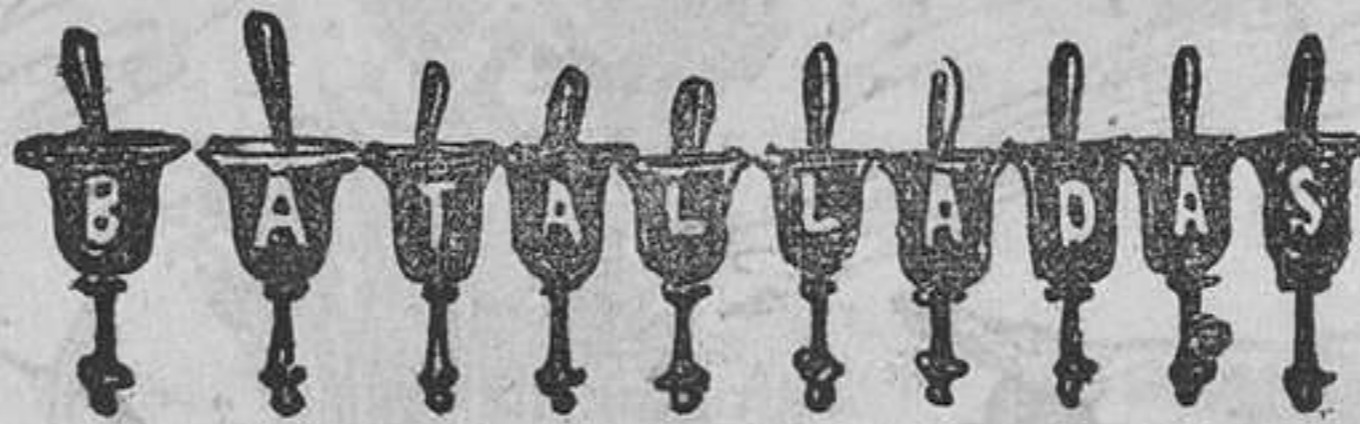
¿De quan ensá 'us posèu semblant blasfemia als llabis?... ¿De quan ensá l' acatèu y la tenu per res, la ley de las majorias?

Quan se parla del sufragi universal y 'n féu burla ¿perquè no 'us ne recordéu llavors de la ley de las majorias?

Sou com los faritzéus: la rahó es una potencia inútil: lo sentiment un extravío: per vosaltres no hi ha mes que la conveniencia de moment, y de un principi quan vos n' héu servit, tiréu lo plat en l' ayre.

En nom, pues, de la llibertat de conciencia, qu' es la dignificació del home y la mare de totas las altras llibertats, sempre 'ns tindréu davant per davant, y quan la rierada del progrés se 'us ne porti, no esperéu pas de nosaltres un crit de llástima, que si prenèu mal será ben bé perque 'us ho hauréu buscat.

P. K.

Doném las gracias mes expresivas á tots quants corresponent á la nostra caritativa y humanitaria excitació han concorregut y continuan concorrent á la suscripció oberta á favor de las víctimas del «Express» en la administració de LA CAMPANA.

Com no l'hem tancada encare, excitém á tots los nostres lectors que 's recordin dels infelisos que per molt temps plorarán las conseqüencias d' aquella tremenda catástrofe, puix lo desitj que tenim de aliviarlas lo mes aviat millor, nos meu á encareixe que s' apressurin á presentarnos l' óbol que tenen pensat consagrarlos.

Per la nostra part un cop terminada la missió de recaudar los fondos, cridarém á tots los que s' hajan suscrit, á fi de que nombrin una comissió que 'ls distribuheixi degudament, de qual distribució es ocios dir que 'n donarém compte detallat en las columnas de aquest periódich.

Nosaltres prou los hi haviam promés la «auca de un caixal»; pero amiguets, en temps com los d' are á cá' l editor proposan y á Pla de Palacio disposan.

Quan un senyor á qui nosaltres coneixém molt, la vá voler per ell tot sol... figúrinse si l' auca havia de ser bonica!

Confessin que un caixal de carlí, hasta sent arrencat fá mal.

Y are vá de sério:

A 'ls que no hajin assistit encare á la Missa d'en Verdi que fa tres diumenjes se canta en lo Liceo, 'ls recomanem que no deixin d'anarla á oir ab la seguretat de que en cap iglesia podrán sentir res que li passi la má per la cara.

Aquesta Missa es la obra més inspirada y més acabada d'en Verdi, te trossos com lo Dies ira, 'l Sanctus y l' Agnus Dei que son torrents d'armonia. La obra cantada per 116 celebrants y 130 professors, dirigits tots pe'l jove mestre Goula, creyém que dexaria ab un pam de nas al mateix Verdi si arribava á sentirla.

La sola tara que té es la mala voluntat ó mandra del Sr. Ugolini.

Lo públich de Barcelona al agloparse á aplaudir aquesta gran obra, cautada per primer cop en Espanya, h' donat mostra del uom de *flarmónich* que tan justament se li tributa.

En las dugas banderas presas als carlins de la Séu, hi ha l' imatge de la «Puríssima Concepció»

Aixis ho escriu lo *Brusi*.

Al veure als presos, podia ben dirse:

—¡Vaya uns angelets, per una *Puríssima* com aquella! ¡Si Murillo 'ls véu, cau en basca!

A Agramunt lo coronel *Erile* acaba de donar una sumanta á la carlinalla que tractava de atacarlo, fentli uns 50 morts y mes de 100 ferits.

Las tropas á qui volian sorprendre, ván defensarse bé.

Mes de un carlí devia dir:

—A Agramunt voliam anar, y ho hem trobat, que de morts y ferits n' hi ha un bon munt y á fé que aixó es una cosa ben *agra*.

Lo *Brusi* vá treyent lo péu mes enllá del llenzol.

Al parlar del bisbe de la Seu, ja no li diu «Excel·ntíssim ni Ilustríssim Senyor.»

Mirin lo diari del dimars y veuran que li diu *senyor Caixal* a secas.

¡Ja veuran lo senyó Manyé quan torni de Fransa, quín escándol!...

Una comparació digna d' haverse observat l' últim dissapte, l' oferian las caras dels soldats y las dels presos carlins.

Destrossats, polsosos, torrats tant los uns com los altres, en la dels primers s' hi llegia aquella noblesa, hidalguía y franquesa que té sempre 'l valent soldat espanyol.

En la dels últims, quan no la desenfadada rialla del que s' ha jugat la vergonya á la morra, la mirada atravessada del bou, y unas faccions ignobles que al mitj de un camí á un hom lo farian corre.

Es la pura vritat.

Lo dia de la rendició de la Séu, los carlins van fixar lo següent telégrama per las cantonadas de Vergara:

«Martinez Campo ab dugas companyias, resto del exércit que sitiaba a Urgell, ha entrat á Fransa. Nostres germans del Centro y Catalunya recorran victoriosos tot lo Principal.»

D' aixó se'n diu combregar ab *Formatges de Gruyera*.

Lo capellá de Flix ha dimitit, donant per perduda la causa del Terso.

¡Ingrat!

Dimitir, considerantla perduda, sense donarli la Extrema-unció?...

En lo próxim número publicarem las solucions á lo insertat en la última plana del present, ademés de las que corresponen al darrer dissapte.

A las tropas que han arribat de la Seu, aixis oficials com soldats, l' empresari Filibert los vá regalar un gran número d' entradas y localitats, perque poguessen assistir á la missa de *Requiem* de 'n Verdi.

Los carlins, per catòlichs que 's dignin, tractantse de missas com aquesta, se las haurán d' espinyar.

Celebrarém que algun dia 's canti aquesta missa per l' etern descans.... de la causa absolutista.

Lo govern ha posat un impost sobre la tranvia.

Resultat: dos quartos mes per assiento.

De modo que cada espanyol que transiti ab la tranvia té 'l deber de pagar per cada vegada, un llonguet á la nació.... del qual l' empresa també n' arreplegará algunas engrunas.

¡QUIN PAIS!

Hi ha un país que sos peus banya en un mar molt conegut: dir sos confins no he volgut perque 'ls sab tothom d' Espanya.

País tal, que Xauxa hermosa, dels poetas celebrada, es un desert comparada ab eixa nació ditxosa.

La ditxa no 's mostra avara per ningú: tant es aixís, que no 's troba un infelís ni per un ull de la cara.

Davant la llei son iguals, pobre y rich, avaro y pródich, perque están escrits en Códich los drets individuals.

Drets tals, que ni un cap d'agulla de passar per ells s' escapa, y aixís, tothom, de sa capa té dret de ferne 'l que 's vulla.

Y aquesta igualtat que dich es tal, que la llum del sol la pot disfrutar, si vol igual lo pobre que 'l rich.

Hi ha tabaco del estanch, y 'l que bè 'l paga, bò 'l pesca; y, cada dia, la fresca pot pendre 'l poble de franch.

Richs senyors y hermosas damas van en cotxe á tot arreu, y la gent baixa va á peu ó bè á caball de las camas.

Tan bon govern los governa, que 'l rich pot menjar bons talls, y 'l pobre, si té dos galls, mitx llonguet y mitxa-cuerna.

Tothom viu molt complascut, y 'l que no pot menjar pá, té permís d' aná á captá pagant un petit tribut.

Lo pensament de la gent pot vagar d' espay á espay, puig no han posat trabas may á lo libre pensament.

De modo que un pot pensar lo que á la testa l'hi vinga; pero 'l pensament que tinga, cada escú, l'ha de guardar.

Com tothom de bona gana viu content, ningú 's disputa, de manera que 's disfruta una pau octaviana.

Pau tan tranquila y suau que, aburrits los de la terra, están en continua guerra sols per restablir la pau.

¡Oh terra felis! voldria descriure't ab tot repós y creume que.... si no hi fos, de bon gust me n'hi aniria.

XIRINGUILLA.

REPICHS

Lo mestre de cada senmana: —A veure, noy: digas com se suman los números mistos?

Lo noy: grantantse 'l cap. —Los mistos?... Los mistos?... Ah! ja 'u sé: si son de cartró ó bé d'esca, partintse pèl mitj, de cada un se 'n fá dos.

LAS TRES ERRES.

Ser donzella molt me rach perque á fé, bonica 'm crech, y ningú pot dirme drach quan jo tinch mes curs que un rech.

Mes de donzella no 'm moch y es tant cert com vos ho dich, si no 'n trobo un de bén rich que de nom se diga Roch.

Puix tenint ell forsa such del rach y rech me riuré y á las mévas aniré si es marit rich, Roch y ruch.

A.

Las iglesias reberen l' entrada dels presoners de la Seu, ab un repich general de campanas.

Un ojalatero deya á un altre ab aquest motiu: —Ja 'u véu don Cosme, quin proceder lo de aquestas iglesias! ¡Repicar quan portan presos als que militan per la religió ab l' escapulari sobre 'l pit!

L'altre ojalatero qu' es un d'aquells que fins que vejé la fatxa dels presos, no volia creure encare ab la rendició de la Seu, y que totas se las pinta de color de rosa, tot desseguit trobá una contesta satisfactoria:

—Senyor Ramon vosté s' enganya: miri, 'u sé de bona tinta: no repican perque 'ls pobres hajan caigut presos: repican de alegria al veure que 'ls negres no 'ls han afusellat.

(Histórich.)

A un que 's queixava de que xiuessin als presos carlins, l' hi respongué un artista tro-nat:

—Per menos van xiularme á mí, per una cosa que no feya mal á ningú: per un gall que vaig fer á las taulas. ¡Ab aixó no 's queixi!

Un diputat geperut lo mes geperut d' Europa, tatxat de lleig y de brut y solemne xapussé, com en la quinta intervé, exclama: —Be faig prou tropa!

J. R.

Un inglés lo capitá Web ha atravesat nandant lo canal de la Manxa, anant aixís de Inglaterra á Fransa, dintre de l'aygua, ab unas 22 horas.

¿No 'ls sembla que aquest inglés perque s' aventurés de aquest modo, debia tení algun acreedor á l' altra part del canal?

En Lizárraga ha escrit al Terso dihentli que renuncia als títols, graus y honors y qu' está resolt á tornarse'n á casa seva.

¡Vejin vostés! ¡Quan lo Terso l'hi deya que fes com Guzman el Bueno, donarli un xasco com aquest!

Aixó ja no es tirá 'l punyal desde la muralla, sino tirarhi un pebrot.

Lo dissapte passat: —¡Ahont vás Quitéria? —A veure 'l desfile de las tropas. —¡Ay pobrets! N'hi déu habé molts de ferits ¡eh!

—¡Perqué! —No dius tu mateixa que vas á veure las desfilas?

Un pare al seu fill, aixecantlo perque veji milló als presoners de la Seu: —Pepito, ¡t'agradaria sé carli?

—Déu me'n guart. —¡Perqué? —Perque 'm xiularian y 'm dirian Uadre.

Una criatura, mirant als soldats tots torrats del sol posantse a plorar, exclama: —Mama: vull torrada sucada ab oli.

Al passar l' artillería de siti:

—Ma noy ¡quina xeringas!

Una dona que cuida malalls: —Té, y al darre-ra d' ellas la porquería.

Un sabaté: —Lo qu' está bé es que 'ls passin per la vergonya.

Lo seu aprenent: —Vos enganyéu mestre Baldiri: com que la vergonya ja fá temps que l' han perduda, mal los hi poden passar.

Un, mirant als presos: —¡Sembla impossible que hi haja encare tanta llana!

Un altre: —Lo que sembla impossible es que hi haja tantas úrpias!

Un entussiasta del exercit: —¡Bravo! 'ls civils! ¡Quins mossetons! Es llastima que 'ls emple-hin en cosas que no son del seu institut?

Jo: —¿Quinas cosas son las del seu institut? Ell: —Perseguir criminals.

Jo: —¿Y qué son res mes que criminals aquestos galifardéus que venen al darrera?

Un carli prés, passant: —¡Mare de Deu! ¡Qué rellotjes que portan los senyors de Barcelona!

UN PETÓ.

DOLORA.

Jo la vaig veure vestida de marinera jay, Senyor! tan bufona, ¡qui l' oblida! Deu anys daba de ma vida d' un minut del seu amor.

Tota la gent encantada quedaba mirantse a n' ella. Per tothom era envejada aquella cara tapada que pareixia tant bella.

Fent esforços per demés, y donantli mil rahons, vaig lograr que m'escollés, y que ab mi 's comprometés per ballar uns rigodons.

¡Quin moment mes deliciós! Jo la tenia entre 'ls brassos parlantli de lo precós qu' es l' amor, y, ¡av! al fi 'ls dos ja'ns lo feyam sens embrassos.

Porfiant y sens rendirme á pesar de lo seu no, no pogué menys que sentirme, y per últim concedirme, sens deslaparse, un petó.

Un petó! Primer favor que vá ompli me d' esperansa.... En proba de tal amor, entre 'ls llabis, per recort, encara hi tinch una pansal

ANTON DELS ASÉS.

Un senyó molt sensat que veyá passá 'ls pre-soners lo disapte últim, exclamava:

—Aixó de xiularlos jo 'u trobo molt mal fet. —Mes valen aquestos, que 'ls xiulets de las balas, respongué 'l carli.

Lo bisbe Caixal vá arribar lo divendres, se-parat dels presos, y ab tot secret vá ser embar-cat en la corbeta Diana.

¡Ja 'u necessitava! Una advertencia: —Diana era la diosa de la castedat.

Deya un. —Lo qu' es en Caixal ja ha begut oli: no se 'n aixecará pas.

—Perqué? l' hi preguntava un company. —Home per alló de que en viernes y en martes no te cases ni te embarques.

FABULETA.

Un cabecilla de la Seu de Urgell vá dir posantse al mitj de una rodona: —Encar que 'm tinga de costar la pell, avants de un mes serém á Barcelona. Domassos als balcons, la Rambla plena, y salvas ab canons, picha de campanas y entussiasme grandióus de tota mena,

veureu tal volta avants de tres senmanas.
 Y aixís lo qui parlava als feligresos com los ximpls babaus que l' escoltavan, ab tot lo anunciat; pero bèn presos á Barcelona tots plegats entravan.
 Y'l profeta mes groch que no cap ciri al veure á aquella gent tant pensativa, digué:—Lo que'us hi dit y no'us admirí: *pro certas oracions tenen passiva.*

J. R.

Se parla de que en Barbier-Bergeron, en Bau, en Massaguer y altres famosos dentistas, reventan de satisfacció al veure que tenen un general del seu mateix ofici.
 ¿Saben perquè?
 Perque ha arrencat un *caival* ab tota perfecció.

CANTARELLAS.

Toca l'instrument lo músich,
 toca la campana 'l frare,
 y jo toco 'l dos depressa
 quan ab tú 'm troba ta mare.

F.

Jo, jurantli amor etern,
 la Julia de amor morintse,
 y á la cuyna feya estona
 l' olla estava sobreixintse.

Sempre fente versos, noya,
 sempre somniant, reyna,
 ab tú pensant sempre, hermosa....
 ¡que 'n faré poca de feyna!

C.

Perque 'ls tès pèus devorava
 ab los ulls, t' has enfadat.
 ¡No sospitis mal, que tinch
 pensaments mes elevats.

Vás llensà una bota blava
 al carré... y la vaig cullir.
 ¡Ay! ¡Qui 'm tenia de dir
 que 'l tèn péu també suava!

Y.

CUENTOS

En un vagó dos joves s' entretenian contant mentidas á qual mes inverossímils a un senyor que 'ls escoltava ab assentiment y candidés.
 Al últim, aquest vá dirlos:
 —¿Per hont dirian que menjo jo? Per la boca? No senyors, menjo p'l nas!
 —¿Qué 's créa que venim de la vall d'Aran? diu un dels joves.
 —¿Que 's vol riure de nosaltres? exclama l' altre cremat.
 —Homes, no s' alterin: vostés bè m' han contat tot lo que han volgut y 'ls hi escoltat ab paciència, y en sustancia jo are no hi fet mes que apartarme dos dits de la rahó... ¿Veuen vá dir posantse 'ls dits entre la boca y 'l nas.... dos ditets no mes.

Explicant un cassador las sevas hassanyas, digué:
 Mirin. Un dia jo ab un trist corta-plumas vaig tallar la qua de un llop.
 —Y perquè la qua y no 'l cap? vá preguntar una senyora.
 —¡Oh! 'l cap ja l' hi havian tallat avants.

Una senyora de l' alta aristocracia, libre é independent, rebia á un jove de baixa esfera; pero sols á altas horas de la nit, ab especial encàrrech de que per evitar lo dir del món, no s' hi presentes may de dia.
 Ja sabem que son enamorats: no vá saber

contenirse y un dematí hi compareix á l' hora en qu' ella estava rebent visitas de personas de la seva classe.
 Penetra ell al saló com si fos á casa seva, y la senyora fent com qui no 'l coneix,—¿Qué busca aquí? esclama molt séria.
 —Senyora, respon ell picat y sense inmutarse: vinch á buscar l' estrenya-caps, que ahí vespre vaig deixarme 'l al seu quarto.

—Se m' ha mort un germá, deya un jove. ¡Pobre xicot! Lo únich que, m consola es saber qu' en quan á asistencia, no l' hi ha faltat res: figura't que desde 'l principi de la malaltia va tenir sempre tres metjes.
 —Y com vols que 'n surtis? l' hi digué un amich. ¿Hont s' es vist un home sol, deixar-lo contra tres?

Histórich:
 Un moribando:—¿Qui ets tú?... ¡perqué m' agafas la mà?...
 Lo metje:—¿Qué no 'm coneixes?... Soch lo tèn amich... lo metje. Soch en Sol.
 Lo malalt:—¡Ay Sol! ¡ay Sol! ¡Quants n' has clavats á la sombra!

EPICRAMAS

Tot plorant deya l' Ernesta:
 —A casa hem tingut consulta per la noya, y 'ns resulta que la pobra está bèn llesta.
 —Y aquests homes de la ciencia, Ernesta qu' es lo que han dit?
 —Que morintse aquesta nit haurá perdut l' existencia.

P. C.

Deya un de la Antonieta:
 —Dú mes Hantias que una xuta.
 —No s' hi fixi es joveneta....
 —No senyor, qu' es jove-bruta.

B. P.

Lo ximplet de D. Pasqual tantas bestiasas vá di á cert metje molt formal, que aquest digué:—Dén patí de un ataque irracional.

F. LL.

L' últim grill ja mastegava en Peret de una taronja y á la promesa 'l donava á menjar, y ella rehusava tot fent escrupols de monja.
 Fou per fasuch de segu y, repro: xantla 'l tanoca, y, desagrahida, cor de rocal—
 l' hi deya:—per dartho á un fins m' ho treya de la boca.

X.

PROBLEMA ARITMÉTICH.

Trobar un número de 5 cifras que multiplicat siga per 2, per 3, per 4, per 5, per 6, per 7, per 8, per 9, per 10, per 11 y hasta per 12, donguí per producto xifras que sumadas sempre entre si, produheixin la mateixa suma, igual á la suma de las xifras del número que 's demana.
 PEPET DE RUPIT.

TORTURA CEREBRAL.

Hi ha una casa que com mes rochs son mes menjan.
 A veure com s' explica.

DOS ESCAMATS.

ANAGRAMA.

Com vaig guanyar molts diners ab rica hu treballant
 vaig comprar dos molt inmensos que bon tres de tersa fau,

y are puch fé impunement com que vaig tip, forsa quarts.
 Ab quatre lletas no mes quatre solucions.... Avant!
 UN URGELLÉS.

PREGUNTAS.

- 1.ª Què l'hi falta al Pi per habilitarse com á habitació?
 SABIR.
- 2.ª Quina semblansa tenen tres y quatre ab la sal?
 DESAHOGAT.

FUGA DOBLE.

V.l b.l. . b. v.l b.l.d.
 .e.a u. .o.o .e .a.é
 p.r l. p.r.t. p.r.t. p.r.s
 .ai. .e.o...e.i a. .o.e..

P.

XARADA

I.
 Diu que lo que vol en Carlos es prima-tres:
 ja li dich jo que pobre home un bon dos es.
 De tant corre en la montanya no está tercera,
 y perque d'ell siza'l trono ja molt primera.
 Com qu' es sabut que assessins lluny los volém,
 contra tots los seus sectaris tots tot cridem.

PERE BOTERO.

II.
 La tres-quart-quinta es gandula puix que may vol prima-dos; pero en cambi a mi m'agrada perque es una noya tot.

LLICENCIAT DEL 69.

ENDAVINALLA.

Sens que siga vidre 'm trencan, soch molt amich de la nit, me senten sense fer ruido y en vritat soch bastant trist.

NIEVES P.

GEROGLIFICH.

Lo Lo
 ¿ ? !!! iii ; : , () (*)
 ¡Cell! ¡Cell! ¡Cell!!!
 fan
 Lo Lo
 Julieta y Romeo
 Abelardo y Heloisa
 Marsilla é Isabel
 Petrarca y Laura.

VICENTÓ.

(Las soluciones en lo próxim número.)

SUSCRIPCIÓN

en favor de las víctimas del vapor «Express.»

Rs.	Rs.
Suma anterior. 3010	Suma anterior. 3010
B., obrer. 2	de no coneixet en Man-nyé y Flaquer. 10
Un obrer, la 2.ª meytat de un bitlet del Hospital sorteig 36 número 4670, y. 2	Un que voldria fer justicia al bisbe Caixal. 4
M. Y. 10	Un noy de 17 anys. 200
Borinot ab barba. 10	Un R.F. 8
Enviat per un cessant de ferro-carrils, la sego-na meytat del bitlet del Hospital, sorteig 36, núm. 939, y. 2	Ramoneda, menor. 20
D. Crispin y C.ª. 4	Jaume Velá, manya. 16
Un que está molt content	F. F. y Consuelo Peris. 4
	Enrich Sanchez. 2
	D. Jaume y un de la Societat del Broquil. 4
	Eudalt Diez. 4
	Total. 3302
Suma y sigue. 3040	

(Se continuará.)

IMP. V. Y F. GASPÀR, ATALFO, 14.
 Lopez, editor.—Rambla del Mitj, 20.